

Jordi Farreras: «Déu no deixa mai de sorprendre'ns»

En Jordi Farreras i Tió va nèixer a Sant Pol de Mar fa 36 anys. És antic alumne de l'escola Bell-lloc del Pla i llicenciat en Filologia Catalana per la UB. En l'àmbit professional va ser professor del col·legi La Farga durant 7 anys i director de Braval del 2015 al 2017. La següent etapa va ser a Roma on va anar per cursar estudis de Teologia. Des del passat dissabte 25 de maig és sacerdot incardinat a la prelatura l'Opus Dei.

28/05/2024

L'Opus Dei està constituït per un prelat, un presbiteri o clergat propi, i laics, tant dones com homes. A l'Opus Dei, per tant, hi ha maneres diverses de viure la mateixa vocació cristiana segons les circumstàncies personals de cadascú: solters o casats, sans o malalts, etc.

Els sacerdots de la Prelatura, concretament, provenen dels fidels laics de l'Opus Dei que, lliurement disposats a ser preveres i després d'anys de pertinença a la Prelatura i de fer els estudis previs al sacerdoci, són convidats pel prelat a rebre les sagrades ordres. La seva labor sacerdotal es desenvolupa principalment al servei dels fidels de la Prelatura i de les activitats apostòliques que aquests promouen.

Des del passat dissabte, en què va tenir lloc la cerimònia de l'ordenació sacerdotal de vint-i-nou fidels a la basílica de sant Eugeni (Roma), Jordi Farreras forma part d'aquest grup de fidels de l'Obra que han rebut les ordres.

Com resumiria, Mn. Jordi el camí fins aquest sí al sacerdoci?

Si es pogués resumir-ho en una sola frase, diria que Déu no deixa mai de sorprendre'ns. Penso que moltes vegades tots hem experimentat, en la nostra vida cristiana, com Ell ens porta per camins que no ens imaginàvem. I que val més la pena fiar-se del Senyor, perquè Ell fa les coses, com deia sant Josepmaria, “abans, més i millor” del que podríem haver esperat.

En el meu camí cap al sacerdoci, m'atreviria a dir que Déu m'ha “trencat la cintura” més d'una vegada, i que és molt millor deixar

que sigui el Senyor el que guiï la nostra vida, procurant escoltar la seva veu, més que intentar tenir-ho tot ben controlat. A mi m'ajuda, quan he de prendre una decisió més o menys important, passar-la per la meva oració personal i plantejar-li al Senyor: "Si Tu ho vols, jo també, i si no, jo tampoc!".

Per això, diria que no cal ser especial per ser prevere, avui en dia (bé, jo almenys, no em sento gaire especial...); crec que el més interessant és el que Déu pugui fer a través de nosaltres, i no tant que ens recolzem en les nostres pròpies forces o capacitats. Més aviat, podem aprofitar els talents que hem rebut per sembrar el bé.

Totes les èpoques de la història tenen els seus propis reptes, i el nostre temps també. Un mossèn del segle XXI, segons jo ho veig, pot ajudar a veure aquests reptes amb

l'optimisme i la confiança del qui se sap portador d'un tresor, i que vol compartir-lo amb els qui té al voltant.

Ens pot dir alguna cosa del paper de la família, escola, amics en la seva vocació?

Gràcies a Déu, he crescut en una família cristiana, i des de ben petit he pogut viure la fe. Al mateix temps, a casa sempre es respirava un ambient de gran llibertat, i no em vaig sentir mai obligat a resar o a anar a Missa.

Crec que el que més m'ha ajudat, i que agraeixo profundament, és l'alegria i la naturalitat amb què es vivia la fe en família. El papa Francesc diu sovint que cal "fer memòria" de les nostres arrels, i de tot el que hem rebut, especialment la pròpia família, i de vegades ho fa citant el que escriu sant Pau al bisbe Timoteu, a qui recorda que no s'oblidi de la seva mare i de la seva

àvia, i de la fe que li han transmès. Jo podria dir una mica el mateix.

Des de ben petit, la meva àvia em va ensenyar, també “materialment”, l’amor pel sacerdoci: aquests darrers dies, recordava com m’enviava a portar-li torrons al mossèn del poble per Nadal... I a la meva mare li agraeixo, com li dic a la dedicatòria del llibre que he publicat amb motiu de la meva tesi doctoral, que hagi estat la primera persona a transmetre’m l’amor a la Santa Missa.

També guardo un molt bon record de l’escola Bell-lloc del Pla. He tingut la sort de tenir alguns professors que m’han ajudat molt a créixer humanament, més enllà de la matèria que ens ensenyaven. Amb ells vaig aprendre a cultivar algunes aficions, com la lectura, la música... l’ornitologia!, que m’han enriquit molt. A Bell-lloc hi he fet grans

amistats, que encara perduren, i que també han tingut un paper important en la meva vocació. De fet, del grup d'amics, no soc el primer a rebre l'ordenació sacerdotal.

Menciona la seva tesi, una tesi de teologia litúrgica sobre un antic missal de la catedral de Barcelona: “El Missal de Santa Eulàlia de Barcelona (1403), el còdex número 116 de l'Arxiu Capitular de Barcelona”. Podria compartir alguna idea que l’hagi captivat?

Una de les coses que més em captiva de la litúrgia és que Déu hagi volgut deixar-se “tocar” per nosaltres, sobretot a través dels sagraments, que són el seu millor “invent”, després del seu pas per la terra. A la tesi, he estudiat i editat el Missal de Santa Eulàlia, un missal manuscrit de principis del s. XV, que és també un autèntic tresor de miniaturística i il·luminació de llibres litúrgics

medievals. Això m'ha permès d'aprofundir en la història de la Missa, i de valorar més aquest sagrament.

L'art, la bellesa, és un camí cap a Déu?

Sobre el tema de la bellesa com a camí cap a Déu, em venen al cap unes paraules que va pronunciar Benet XVI, durant la cerimònia de dedicació del temple de la Sagrada Família, i que comparteixo. En aquella ocasió, deia que “la bellesa és també reveladora de Déu perquè, com Ell, l'obra bella és pura gratuïtat, convida a la llibertat i arrenca l'egoisme”.

El Papa Francesc a *Christus vivit* explica que Jesús ens regala una invitació a formar part d'una història d'amor que s'entreteixeix amb les nostres històries. Veu així la seva vocació?

Com deia abans, Déu no deixa de sorprendre'ns i, com explica el Papa, ens convida a formar part d'una història d'amor. El que nosaltres hem de procurar fer és deixar-nos atrapar per aquest amor, i que es faci present en la nostra història personal, la història de la nostra pròpia vida, que anem escrivint conjuntament amb totes les persones que Déu ens posa a prop, i que ens acompanyen en el nostre camí de vida cristiana. Com a mossèn, m'agradaria poder ajudar moltes persones a entreteixir la seva història amb la història de l'amor de Déu.

El Papa també va pronunciar una frase rodona quan deia que vol “pastors que facin olor d'ovella”. Com l'entén vostè? Quin paper creu que ha de tenir el sacerdot avui?

Crec que avui en dia, que vivim en l'era digital, és important fomentar

les relacions personals i que siguin autèntiques, perquè tots necessitem estimar i ser estimats.

Els pastors també hem de ser propers a les persones que tenim al voltant, com va fer Nostre Senyor en venir al món. El Déu cristià és un Déu proper, que s'ha fet home i s'ha quedat en els sagraments. Crec que quan el Papa parla de pastors que facin olor d'ovella, es refereix precisament a això: els sacerdots no som uns funcionaris que oferim uns determinats serveis als fidels, sinó que hem de ser autèntics mediadors de la gràcia de Déu, acompanyant les persones amb caritat sincera i, com diu també el Papa, sense cansar-nos de ser misericordiosos.

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo, interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

El Prelat de l'Opus Dei, Mons.

Fernando Ocariz, diu que la llibertat de totes les persones està limitada per deures naturals i compromisos adquirits (familiars, professionals, cívics...), però que, tanmateix, sempre podem actuar lliurement, si ho fem per amor. De la mateixa manera que quan fem qualsevol elecció, renunciem a altres coses bones, però no ho veiem com un límit a la nostra llibertat, quan Déu ens crida a seguir-lo, o ens demana alguna cosa, no ho fa coaccionant-nos o forçant-nos, sinó oferint-nos el seu amor, la seva felicitat. I quan decidim correspondre al seu amor, estem exercint precisament la llibertat de la millor manera que podríem fer-ho, perquè l'orientem cap al bé vertader. En aquest sentit, recordo molt bé unes paraules de sant Josepmaria, que em van colpir profundament, i que van ser determinants en la meva decisió d'entregar-me a Déu: “Te amo, Señor,

porque me da la gana de amarte: este pobre corazón podría haberlo entregado a una criatura... ¡y no! ¡Lo pongo entero, joven, vibrante, noble, limpio, a tus pies, porque me da la gana!”

Com poden ajudar els sacerdots de la Prelatura a l'Església cada vegada millor? Com els laics podem ajudar els sacerdots en la tasca d'evangelització?

L'Opus Dei està a punt de complir 100 anys, i ens estem preparant per a aquest aniversari reflexionant i aprofundint en la grandesa de l'amor de Déu i en la bellesa de la missió de servei de l'Obra a l'Església i a la societat.

Penso que la millor manera que tenen els sacerdots de la Prelatura per ajudar l'Església és precisament essent molt fidels al carisma rebut i al seu fundador, transmetent-lo de manera renovada i creativa, i

cooperant, a la vegada, amb les diòcesis i les altres realitats eclesials. Els laics tenen un paper fonamental a l'Església, com ha recordat l'últim concili ecumènic.

Ells són els vertaders protagonistes de l'evangelització, i poden fer arribar el missatge de Crist allà on no arriben els sacerdots, en el seu ambient: la família, la feina, les relacions socials, l'esport, el descans... tot el fan, d'alguna manera, ha de quedar impregnat per l'esperit de l'Evangelí.

**Ja té data i lloc per la Missa Nova?
Sap on anirà un cop ordenat?**

Si Déu vol, celebraré la Missa Nova el 30 de juny a la meua parròquia, a Sant Pol de Mar. El meu antic rector, amb qui feia d'escolanet, que està a punt de complir 90 anys, m'ha dit que vindrà i que m'està arreglant una casulla que em vol regalar, perquè soc el seu primer escolanet a

rebre l'ordenació... em fa molta il·lusió poder concelebrar amb ell i amb altres mossens que m'han acompanyat durant aquests anys.

Un cop ordenat, m'esperen a Sevilla, on aniré a donar un cop de mà en l'atenció espiritual d'algunes activitats de la Prelatura durant l'estiu.

Després tornaré cap a Roma, on visc des de fa set anys, per continuar treballant a la Cancelleria de la Cúria prelatícia, i a la Secretaria personal del Prelat.

També em dedicaré a l'atenció pastoral d'algunes labors apostòliques de l'Obra a Itàlia.

dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-jordi-farreras-tio/ (07/08/2025)